

Είναι πολλές οι προβληματικές συνθήκες γύρω μας που μπορεί να δημιουργούν αίσθημα αδικίας, παράπονα για αδιαφορία, κριτική για ανεπάρκειες κλπ. Είναι, αλήθεια, αισθητή η επίδρασή τους στη ζωή και τη δράση μας. Μήπως όμως η στενοχώρια από τις δυσμενείς και άδικες συνθήκες έχει πάρει υπερβολικές διαστάσεις, και έχει γιγαντωθεί, κλέβοντας δυνάμεις και χρόνο από τη ζωή μας;

Ξεχνάμε, ίσως, πως εκτός από τις εξωτερικές συνθήκες υπάρχει κι ένας άλλος παράγοντας: Εμείς! Και αυτό που εμείς –ο καθένας από μας- θέλουμε (θεωρούμε ανάγκη, σωστό, καλό) να κάνουμε.

Εγώ , και κάθε εγώ , μόνο του ή σε συνεργασία με άλλα εγώ , *κάτι* έχει να κάνει. Κάτι που αντανakλά τη βαθύτερη ουσία της ύπαρξής του και που μπορεί να δικαιώσει την διαφορετικότητα και να αναδείξει την ταυτότητα μιας *μοναδικής* παρουσίας στη ζωή. Έχει ορισμένες θέσεις, ορισμένα όνειρα, ορισμένες ικανότητες, ορισμένα μέσα, έχει έναν πλούτο ποιοτήτων μέσα του, *είναι* ένας κόσμος ολόκληρος που περιμένει να εκδηλωθεί.

Γιατί δεν ξεκινάει;□

Επειδή δεν ασχολούμαστε μαζί του, δεν το παρατηρούμε, δεν το αναγνωρίζουμε, δεν το γνωρίζουμε. Και δεν ασχολούμαστε μαζί του γιατί μέσα στο *μυαλό* μας έχει μεγεθυνθεί η επίδραση ενός αρνητικού περιβάλλοντος.

Αυτή η εσωτερική συνθήκη είναι η πιο δυσμενής και η πιο άδικη απ' όλες. Και παρακάμπτεται με την απόφαση να αναλάβουμε μικρές καθημερινές δράσεις σύμφωνες με ό, τι ωραιότερο και καλύτερο πιστεύουμε... Αυτό είναι το πρώτο, μα αποφασιστικό, βήμα για την απελευθέρωσή μας από τις -πραγματικές ή φανταστικές- αρνητικές συνθήκες.

